

Щастя

Олена Ліпкан

У свої 19 років вона вважала себе дорослою жінкою, проте лише зараз, у ці нескінченно довгі години, ВІН виривав у неї останні миті її світлого дитинства. Вона усвідомлювала це чітко і ясно.

Нещодавно вона ще була чарівною, наче мальовнича квітка. Її прекрасне золотисте волосся блищало в променях сліпучого сонця, а кожен крок її струнких ніжок був сповнений легкістю, наче вона готова будь-якої миті злетіти до птахів, що ширяли над нею. Будь-який перехожий, лише зазирнувши до її небесно-блакитних очей, міг побачити віддзеркалення щирого щастя.

Її безтурботне дитинство було сповнене справжнім теплом та любов'ю батьків. Вона, мов метелик, хмільно пурхала по життю, не знаючи бентег і нещасть. Здавалося, що її благословила сама Богиня кохання, дозволивши зустріти в цьому безмежному світі створену лише для неї одної половинку її душі. Однак вона воліла незбагненно більшого — своє особисте випестуване щастя.

І сьогодні те саме щастя нещадно розривало її на шматки. Вона плакала від болю, який, хизуючись, оселився в кожній клітині її змученого тіла. Її волосся потьмяніло і втратило свій первісний блиск. Воно просякло їдким потом, який стікав на обличчя і пік, роз'їдаючи її почервонілі очі, наче кислотою. Вона не могла більше кричати, бо через полохливу бентежність давно зірвала голос. Вона звинувачувала ЙОГО у своєму болю і хотіла повернути час назад.

"Мені боляче!" — скімлила вона.

"Мені теж" — відповідав він.

Вона не хотіла визнавати, що їй страшно ставати дорослою і нести відповідальність за когось ще, крім себе. Адже вона ще не готова попрощатися зі своєю внутрішньою дитиною.

"Це твоя провина!" — звинувачувала вона.

"Але же це Ти хотіла мене" — вторив він у відповідь.

Раптом вона усвідомила, що в нещаднім світлі майбутнього вона геть нічого не вміє, і зрадницький холодок, приголомшив її, пробігши по спині через лячні почування не впоратися. Здавалося, що цієї самої миті її "крила волі" з м'ясом виривають з її тіла, і дуже скоро вона потрапить у вічне поневолення.

"Я більше не хочу тебе!" — волила вона.

"Проте я вже тут" — невблаганно не здавався він.

Її гламурні нігті, якими ще вчора вона милувалася, були безпорадно обламані. Вона ніби висіла над хмурою прірвою, намертво вхопившись у гострий кам'яний виступ, який щосили впивався в її оксамитову шкіру. Здавалося, якщо вона розтисне ніжні пальці, то назавжди втратить щось дуже важливе чи взагалі згине. Це було схоже на тортури стражденної душі.

"Я чекала на щастя, а не на пекельний біль!" — безсило бубоніла вона.

"Відчувши біль, гостріше сприймається щастя" — втішав він.

Вона востаннє заголосила і раптом... все скінчилося.

"Мені лячно!" — відверто зізналася вона.

"Мені теж, — здалося їй, — але ми впораємося разом".

Вона більше не плакала — тепер настала його черга. Її серце здригнулося від болю... але вже не за себе. Вона подивилася на нього і усвідомила — її дитинство назавжди пішло... воно перейшло до нього.

"Вітаю тебе, мій любий синочку. Я — твоя мати, а Ти — моє щастя".